

Az unalom:

Az emberről általában kimondható, hogy amikor jól érezzük magunkat, tehát jó a lelkiismeretünk, jó a közérzetünk, az amiatt van, mert hasznosnak

bizonyultunk a lelkiismeretünk, tehát az életfenntartó ösztöneink értékelése szerint az élet fennmaradása számára, tehát erkölcsösnek is bizonyultunk.

Míg ha bármi miatt rossz a hangulatunk (ami lényegében a rossz lelkiismeretet is jelenti), akkor az azt jelzi, hogy haszontalanul telik az időnk, vagy kudarcot élünk át (amit ki kell javítanunk mielőbb), vagy pedig betegek vagyunk, bár a betegségre is igaz, hogy létfenntartási szempontból haszontalan (sőt, veszélyes) állapot (Ez az alapja a hipochondriának is, mert erkölcsi kibúvót jelent valamilyen kötelezettség elvégzése alól, mondván: "nem tud dolgozni (vagy tisztességesen viselkedni, dönteni stb.) szegény, hiszen beteg!"...).

A nehézségek általában a létfenntartás számára hasznos feladatok végrehajtásánál lépnek fel. A jó lelkiismeret pedig azt nyugtázza, hogy ezeket a feladatokat, nehézségeket felvállaltuk és végrehajtottuk, megoldottuk. Ha tehát nincsenek éppen nehézségeink, akkor kibújtunk a kötelezettségeink alól (ami tisztességtelen), és ez rossz lelkiismeretet okoz, az unalom pedig ugyanezt jelenti, tehát azt, hogy éppen menekülőben vagyunk a kötelezettségek elől.

Az unalom tehát erkölcstelen állapot, mert a létfenntartás számára előnyös (tehát hasznos) tennivaló mindig akad, csak annak nincs, aki szándékosan nem vesz róluk tudomást. Kivéve, ha valaki önhibáján kívül nem jut hasznos elfoglaltsághoz fogság, fogyatékoság stb., tehát objektív akadályoztatás miatt. Ha egy unatkozó ember talál magának hasznos elfoglaltságot, azt érzelmileg mintha kicserélnék, felszabadul (nyilván a rossz lelkiismerete nyomása alól), vidámmá és tettekésszé válik...